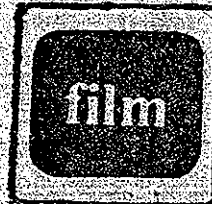

FFP: Rozpačitý Saura

Jako třetí díl trilogie o flamenku (po Krvavé svatbě a Carmen) natočil španělský režisér Carlos Saura Carodějnou lásku tentokrát podle klasického baletu Manuela de Falla.

Dlouhá úvodní sekvence naznačuje „podvodný“ charakter příběhu. Režisér předem upozorňuje, že jsme v ateliéru a to co uvidíme, bude jen divadlo, příběh ze života, a přece z mikrosvětla, izolovaného zdiva studia. Vytvořením tohoto „antiluzivního“ rámce jako by záměrně zpochybňuje realnost děje. Ale vzápětí nám předkládá k uvěření neuvěřitelné. Nemám teď na mysli nadpřirozené prvky. Ona pravdivost, či spíše pravděpodobnost příběhu je popřena něčím jiným. Sama zápletka je velmi jednoduchá a její nosnost je zcela závislá na míře a kvalitě funkčního využití pohybu. Ale tanec tu přestává být výrazovým prostředkem, stává se pouhou ilustrací a jen výjimečně přebírá iniciativu a posouvá příběh dál. Paradoxem je, že je to právě jen flamenko, které nás tu zaujme. Tak se vlastní děj stává vyplní nutnou k orientaci. Slova se stala nezbytností. I v tom znamená Carodějné lásky krok zpět například ve srovnání se sevřenější a vysoce sdělnou Krvavou svatbou.

Tanečníci vstupují do hry v rolích, jejich existence ve filmu je ale limitována podstatnou stylizací do tance a v okamžiku, kdy pohyb chybí, zni hlúše. Mistrovské jsou však tři choreografické kompozice, které pro film vytvořil Antonio Gades – rituál cikánské svatby, slavný tanec ohně a závěrečná scéna čtyř. Nesporným přínosem snímku je vynikající lidový zpěv Rocío Juradové, který je vyrovnaným partnerem Fallovy hudby. Kamera Tea Escamilly příběh v mnohém umocňuje, pozornost si rovněž zaslouží taneční výkony Antonia Gadesa a Cristiny Hoyosové.

„Po mezinárodním úspěchu Krvavé svatby jsme se rozhodli pro natočení dalších dvou filmů o flamenku, které by tvořily esteticky jednotnou formu trilogie,“ řekl na tiskové konferenci v Karlových Varech producent Emiliano Piedra. Nechci zpochybňovat nejlepší úmysly tvůrců, ale po zhlédnutí Carodějné lásky se přímo nabízí myšlenka o samočelnosti takové koncepce. Film zanechává rozpačitý dojem a obohacuje nás jen o dávno známý fakt, že flamenko je opravdu fascinující.

IVA HEJLICKOVÁ (b)

ROVNOST

10.2.1981

S. J.